

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 88.310 van 27 juni 2000

A. 90.159/VIII-1704

In zake : **DE WOLF** Patrick,
Priorijlaan 7
1640 Sint-Genesius-Rode,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Economie,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jérôme SOHIER, advocaat,
Emile De Motlaan 19
1000 Brussel.

Tussenkomen partij :

GUTT Olivier,
Marie Collartstraat 98
1620 Drogenbos.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het op 13 maart 2000 ingediende verzoekschrift, waarbij Patrick DE WOLF de nietigverklaring vordert van de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 20 december 1999, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 januari 2000, dat Olivier GUTT benoemt tot voorzitter van de Raad voor de Mededinging en bepaalt dat de ondervoorzitter van de Raad voor de Mededinging later zal worden benoemd;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van die bepalingen;

Gezien het op 10 mei 2000 ingediende verzoekschrift, waarbij Olivier GUTT vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gezien het verslag van mevr. DEBUSSCHERE, eerste auditeur bij de Raad van State, opgemaakt op grond van artikel 94 van de procedureregeling;

Gelet op de beschikking van 24 mei 2000, waarvan aan de partijen kennis is gegeven, waarbij de neerlegging van het verslag wordt gelast en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op 16 juni 2000;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. d'ATH, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, van Mr. SOHIER, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, en van Mr. WINDEY, advocaat, die voor de tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevr. DEBUSSCHERE, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende gegevens dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Op 7 september 1999 wordt in het Belgisch Staatsblad een oproep tot gegadigden bekendgemaakt voor de mandaten van lid van de Raad voor de Mededinging.

2. Verzoeker, de derde-belanghebbende en vier andere magistraten solliciteren naar de mandaten van voorzitter en ondervoorzitter.

3. Bij de eerste bestreden handeling wordt de derde-belanghebbende benoemd tot voorzitter van de Raad voor de Mededinging op grond van de volgende overwegingen :

" Overwegend dat deze kandidaat Rechter is bij de Rechtbank van Koophandel te Namen, dat hij de kennis van de Nederlandse taal zou bewijzen en eveneens van de Engelse taal;

Dat hij eveneens houder is van een diploma van post - graduaat in internationale handel uitgereikt door de Handelsschool Solvay aan de U.L.B.;

Dat hij een enorme ervaring voorlegt die het kader van de magistratuur overstijgt;

Dat hij namelijk gedurende meer dan 10 jaar advocaat is geweest, gespecialiseerd in economisch recht en dat hij eveneens ervaring heeft als docent van handelsrecht en zakenrecht in het hoger onderwijs, daarenboven is hij auteur van meerdere publicaties die een nauwe band tonen met het mededingingsrecht;

Dat hij derhalve beantwoordt aan de kwaliteiten, vereist om te worden aangeduid als voorzitter van de Raad voor Mededinging".

In de Franse versie van het bestreden besluit staat in het eerste lid het volgende te lezen :

" Considérant que ce candidat est juge au tribunal de commerce de Namur; qu'il peut justifier de la connaissance de la langue néerlandaise; qu'il maîtrise également la langue anglaise".

4. Artikel 2 van het bestreden besluit bepaalt dat de ondervoorzitter van de Raad voor de Mededinging later zal worden benoemd om de volgende redenen :

" Overwegend dat het opportuun is voor de mandaten van voorzitter en ondervoorzitter van de Raad voor Mededinging deze alternerend toe te vertrouwen aan een kandidaat van de andere taalrol;

Overwegend dat slechts één enkele kandidaat van Nederlandstalige taalrol zijn kandidatuur heeft ingediend voor de functie van onder-voorzitter van de Raad voor Mededinging;

Overwegend dat het nuttig is een nieuwe oproep aan de kandidaten te doen ten einde meer kandidaturen te verzoeken".

Het betreft de tweede bestreden handeling;

Overwegende dat er grond bestaat om het verzoek tot tussenkomst van de derde-belanghebbende in te willigen;

Overwegende dat verzoeker een middel, het eerste van het verzoekschrift, ontleent aan schending van artikel 17 van de wet van 5 augustus 1991 tot bescherming van de economische mededinging, van artikel 43quinquies van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en aan ondeugdelijke motivering omtrent het recht; dat hij uiteenzet dat het voormelde artikel 17 bepaalt dat de voorzitter en de ondervoorzitter moeten doen blijken van de kennis van de Nederlandse en de Franse taal; dat hij steunt op de parlementaire voorbereiding om tot het besluit te komen dat de voormelde wet van 15 juni 1935 van toepassing is om het niveau te bepalen van de vereiste kennis van de tweede taal en het volgende uittreksel uit de memorie van toelichting aanhaalt :

" Taalverplichtingen worden aan de voorzitter en ondervoorzitter van de Raad opgelegd, te weten de kennis van beide landstalen, hetgeen het gevolg zal zijn van hun hoedanigheid van tweetalig magistraat in de zin van de gecoördineerde wetten betreffende het taalgebruik in gerechtszaken" (Gedr. St. Kamer 1282/1-89/90, blz. 24.;

dat verzoeker betoogt dat de tussenkomende partij niet in het bezit is van een getuigschrift waaruit blijkt dat hij geslaagd is voor het examen dat georganiseerd wordt overeenkomstig artikel 43quinquies van de wet van 15 juni 1935; dat hij uiteenzet dat het vereiste van tweetaligheid waarvan overeenkomstig deze wet blijkt moet worden gegeven, logisch is gelet op de specifieke bevoegdheden die bij de wet van 5 augustus 1991 worden opgedragen aan de voorzitter en, in geval deze afwezig of verhinderd is, aan de ondervoorzitter, inzonderheid de bevoegdheid om de voorlopige maatregelen te nemen, bedoeld in artikel 35, of inzake de bescherming van het zakengeheim waarvan sprake is in artikel 32ter, die zowel betrekking hebben op Nederlandstalige als Franstalige ondernemingen;

Overwegende dat verzoeker in een aanvullende nota bij zijn beroep, een nieuw gegeven aanvoert, namelijk dat het Ministerie van Justitie op 31 maart 2000 het examen heeft georganiseerd voorgeschreven bij artikel 43quinquies van de wet van 15 juni 1935 en dat de tussenkomende partij niet geslaagd is voor het eerste gedeelte van dat examen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de tekst zelf van artikel 17, § 3, van de wet van 5 augustus 1991 geen enkele uitdrukkelijke verwijzing bevat naar de wet van 15 juni 1935 en wijst op het feit dat de gedrukte stukken waarnaar verzoeker verwijst "de stukken zijn die tien jaar geleden hebben geleid tot de goedkeuring van de oorspronkelijke wet van 5 augustus 1991 en niet die welke geleid hebben tot de goedkeuring van de in het middel aangevoerde nieuwe bepaling die is opgenomen in artikel 17 van de wet van 26 april 1999"; dat ze erop wijst dat artikel 54bis van de wet, ingevoegd bij de wet van 26 april 1999, uitdrukkelijk verwijst naar de wet van 15 juni 1935 door te bepalen : "de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der

talen (...) van toepassing (is) op de in deze wet bepaalde procedures"; dat de verwerende partij uit die uitdrukkelijke verwijzing afleidt dat de wet van 15 juni 1935 a contrario niet van toepassing is voor het vaststellen van de vereisten inzake taalkennis voor de benoeming van de voorzitter en de ondervoorzitter; dat ze voorts zegt dat het feit dat de laatstgenoemden magistraten zijn niet volstaat om die wet van toepassing te verklaren op hen in hun specifieke ambt bij de Raad voor de Mededinging, die een administratief rechtscollege is in de zin van artikel 161 van de Grondwet, en niet ressorteert onder de rechterlijke macht; dat de verwerende partij een vergelijking maakt met een ander administratief rechtscollege, met name de commissie voor hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden; dat ze het volgende verklaart :

" Deze vergelijking is volkomen relevant, aangezien het, zoals voor de Raad voor de Mededinging, gaat om een administratief rechtscollege dat verplicht wordt voorgezeten door een magistraat van de rechterlijke orde en er ten minste een ondervoorzitter van de andere taalrol deel moet van uitmaken, terwijl de voorzitter en ondervoorzitter gelijkelijk moeten doen blijken van de kennis van de Franse taal en van de Nederlandse taal. In dit geval moeten de betrokken magistraten doen blijken van die tweetaligheid overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken, omdat de wet zulks uitdrukkelijk heeft bepaald (art. 30, § 2, vierde lid, van de wet van 1 augustus 1985 : "de magistraten bedoeld in het tweede en derde lid moeten het bewijs leveren van de kennis van het Nederlands en het Frans, overeenkomstig de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken")";

dat ze tevens betoogt dat de wetgeving op het gebruik van de talen in gerechtszaken eisen stelt inzake taalkennis die, aangezien ze afwijken van het beginsel dat het gebruik van talen vrij is, strikt moeten worden geïnterpreteerd;

Overwegende dat de verwerende partij uit het voorgaande afleidt dat men van de kennis van de tweede

taal kan doen blijken met alle wettelijke middelen; dat ze het hierboven ter sprake gebrachte verschil tussen de Nederlandse en Franse teksten van de bestreden handeling, wat de taalkennis betreft van de tussenkomende partij, verklaart door een onjuiste vertaling van de Franse tekst, aangezien het dossier in die taal is behandeld; dat ze toegeeft dat ze alvorens de omstreden benoeming te doen, verplicht was na te gaan of de gegadigde voldeed aan de bij de wet gestelde vereisten inzake taalkennis; dat ze betoogt dat uit het dossier blijkt dat die controle wel is geschied en dat talrijke gegevens erop wijzen dat de in aanmerking genomen gegadigde deed blijken van de kennis van het Nederlands; dat ze in dat opzicht betoogt dat de tussenkomende partij, vóór de bestreden benoeming, selectietests heeft afgelegd om deel te kunnen nemen aan lessen Nederlands georganiseerd door de "Haute Ecole F. FERRER", onder het beschermheerschap van het Ministerie van Justitie en dat zij geselecteerd is voor een groep van niveau 1, wat de hoogste groep is, en waaruit blijkt dat zij een taalniveau heeft dat vergelijkbaar is met het niveau dat door de Taalunie omschreven wordt als "uitgebreide kennis"; dat ze ten slotte erop wijst dat voordat de tussenkomende partij is benoemd tot rechter in de rechtbank van koophandel van Namen, het adviescomité in zijn zeer gunstig advies heeft verklaard dat die partij "kan bogen op een zeer goede praktische kennis van het Nederlands";

Overwegende dat de verwerende partij voorts in een pleitnota zegt dat de status van voorzitter van de Raad voor de Mededinging niet ressorteert onder de rechterlijke macht, noch onder het statuut van het rijkspersoneel, aangezien hij het specifieke ambt van voorzitter van een administratief rechtscollege uitoefent in de zin van artikel 161 van de Grondwet; dat ze bijgevolg van mening is dat de enige regel betreffende de taalkennis voorkomt in artikel 17 van de wet van 5 augustus 1991, waarin niet wordt vermeld hoe groot die

kennis dient te zijn, noch op welke wijze daarvan blijk moet worden gegeven; dat naar haar mening "de wetgever juist ruimte heeft willen laten door niet te eisen dat het bewijs van de taalkennis uitsluitend wordt geleverd door een bijzonder getuigschrift dat zou afgegeven worden door een of andere "bevoegde overheid";

dat ze tot het volgende besluit komt :

" Gesteld dat er discussie blijft bestaan over het niveau van de taalkennis van de heer GUTT, lijkt het vast te staan dat die middelen, bij de huidige stand van de procedure, redelijkerwijze niet in die mate als "kennelijk gegrond" in aanmerking kunnen worden genomen dat ze de toepassing van een zo uitzonderlijke versnelde procedure als die van artikel 94 van de procedureregeling rechtvaardigen";

Overwegende dat de tussenkomende partij de stelling van de verwerende partij bijtreedt; dat ze bovendien ten aanzien van de memorie van toelichting van de wet van 5 augustus 1991, aanvoert dat de vereiste die erin wordt geformuleerd niet wordt weergegeven in artikel 17 van de wet en dat de parlementaire voorbereiding geen ruimere strekking kan geven aan de duidelijke tekst van de wet; dat ze betoogt dat de parlementaire voorbereiding van de wet hoe dan ook door tegenstrijdigheid zou zijn gekenmerkt, aangezien er in verband met de tweetaligheid van de verslaggevers van de Dienst voor de Mededinging bovendien wordt op gewezen (Gedr. St. Senaat, 1998-1999, nr. 614/8, blz. 172) dat "het niet past de perfecte tweetaligheid te eisen (in de zin van het statuut van het openbaar ambt) als voorwaarde tot benoeming van de verslaggevers"; dat ze voorts betoogt dat als "tweetalige magistraten" alleen in aanmerking zouden kunnen worden genomen, de magistraten die in het gerechtelijk arrondissement Brussel het ambt bekleden van voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, van de rechtbank van koophandel of van de arbeidsrechtbank, van procureur des Konings, van arbeidsauditeur, vrederechter of rechter in de politierechtbank; dat hij daaruit afleidt dat "een onderscheid moet worden gemaakt tussen de magistraten die

houder zijn van een getuigschrift waaruit blijkt dat ze geslaagd zijn voor het taalexamen bedoeld in de wet van 15 juni 1935 en de "tweetalige" magistraten van wie het aantal (...) bijzonder beperkt is", terwijl het niet de bedoeling van de wetgever was de ambten van voorzitter en ondervoorzitter van de Raad voor de Mededinging uitsluitend te bestemmen voor laatstgenoemden; dat de tussenkomende partij aanvoert dat verzoekers interpretatie er de facto toe zou leiden te verhinderen dat magistraten die benoemd zijn in andere gerechtelijke arrondissementen dan dat van Brussel, benoemd worden in een ambt zonder dat men rekening kan houden met het niveau van hun effectieve kennis van beide landstalen", aangezien "het immers niet duidelijk is welk belang dat examen en het getuigschrift ten bewijze dat men voor dat examen is geslaagd kunnen hebben voor een magistraat die bijvoorbeeld benoemd is te Namen, Luik of Antwerpen"; dat hij met klem wijst op het feit dat de vertegenwoordiger van de "Haute Ecole F. FERRER" verklaart dat hij blijk geeft van "de grootst mogelijke regelmaat bij het indienen van de schriftelijke werken die door onze opleiders worden opgelegd", "dat hij relevante vorderingen heeft genoteerd zowel op het gebied van het juridisch taalgebruik als op dat van de dagelijkse praktijk" en "een verfijnde kennis heeft van de Nederlandse spreek- en schrijftaal waardoor hij elke mondelinge of schriftelijke communicatie met Nederlandstaligen met vertrouwen tegemoet kan zien";

Overwegende dat in hoofdstuk III van de wet van 5 augustus 1991 op de bescherming van de economische mededinging, met als opschrift "Organen en procedure", drie organen worden opgericht, met name de Dienst voor de Mededinging van het Ministerie van Economische Zaken, de Raad voor de Mededinging en de Commissie voor de Mededinging; dat artikel 17, § 3, tweede lid, het volgende bepaalde :

" De voorzitter en de ondervoorzitter moeten hun kennis van de Nederlandse en de Franse taal bewijzen";

dat de wet van 5 augustus 1991 is gewijzigd bij twee wetten van 26 april 1999; dat die drie wetten gecoördineerd zijn bij de wet van 1 juli 1999, waarnaar voortaan wordt verwezen; dat artikel 17, § 3, eerste lid, woordelijk artikel 17, § 3, tweede lid, van de wet van 5 augustus 1991 overneemt, waarvan de memorie van toelichting - onder voorbehoud van het belang dat daaraan dient te worden gehecht - op dat punt volledig relevant blijft; dat bij ontstentenis van enige andersluidende vermelding, het feit dat de voorzitter en de ondervoorzitter van de Raad voor de Mededinging hun ambt voortaan voltijds uitoefenen en krachtens artikel 17, §§ 4 en 5 van de op 1 juli 1999 gecoördineerde wet op verlof worden gesteld voor de duur van hun mandaat, geen enkele weerslag heeft op de interpretatie van de bepaling die de door hen vereiste taalkennis regelt; dat het onderscheid dat de tussenkomende partij poogt te maken tussen "tweetalige magistraten" en magistraten die houder zijn van een bewijs als bedoeld in artikel 43quinquies van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken, wat de wijze betreft waarop blijk moet worden gegeven van de kennis van de tweede landstaal, geen steun vindt in de genoemde wet en inzonderheid in de artikelen 43, §§ 4 en 5, en 43quinquies; dat uit de aard zelf van een memorie van toelichting voortvloeit dat ze in gewone taal de strekking uitlegt van een ontworpen rechtsnorm; dat het gebruik in de memorie van toelichting van de wet van 5 augustus 1991 van de woorden "tweetalige magistraten" dus niet de betekenis kan hebben die de tussenkomende partij er aan toeschrijft;

Overwegende enerzijds, dat onder de gelding van de wet van 5 augustus 1991, de voorzitter en de ondervoorzitter van de Raad voor de Mededinging hun statuut van magistraat bleven behouden; dat het bewijs

van de kennis van een andere taal dan die waarin de examens van doctor in de rechten zijn afgelegd dus alleen kon worden geleverd overeenkomstig het bovenvermelde artikel 43quinquies;

Overwegende anderzijds, dat artikel 17, § 8, van de op 1 juli 1999 gecoördineerde wet onder meer bepaalt dat de Koning het statuut vaststelt van de voorzitter, de ondervoorzitter en de overige leden van de Raad voor de Mededinging die hun ambt voltijds uitoefenen; dat zoals hierboven is uiteengezet, deze nieuwe bepaling geen afbreuk kan doen aan de interpretatie van een bepaling die geheel uit de wet van 5 augustus 1991 is overgenomen; dat niet wordt betwist dat voldaan moet zijn aan de benoembaarheidsvereisten op het tijdstip van de benoeming; dat de ambten van voorzitter en ondervoorzitter uitsluitend bestemd zijn voor magistraten van de rechterlijke orde, wat impliceert dat ze die hoedanigheid bezitten op het tijdstip van hun benoeming bij de Raad voor de Mededinging; dat zulks evenzo geldt voor hun taalkennis, die voor de magistraten alleen kan worden bewezen overeenkomstig het voormelde artikel 43quinquies; dat deze conclusie wordt bevestigd door de memorie van toelichting bij artikel 17 van de wet van 5 augustus 1991, die veeleer dan een ruimere strekking te geven aan de wet, de strekking ervan nauwkeurig toelicht; dat ten slotte de hierboven uiteengezette interpretatie des te meer voor de hand ligt, daar de wet niet bepaalt dat de voorzitter en de ondervoorzitter aan de hand van hun diploma moeten bewijzen dat ze de examens voor het doctoraat of voor de licentie in de rechten hebben afgelegd in verschillende talen, wat overigens bevestigd wordt in de motivering van artikel 2 van het bestreden besluit; dat het middel, wat het eerste onderwerp van het beroep betreft, kennelijk gegrond is;

Overwegende dat geen enkel middel van het verzoekschrift gericht is tegen de tweede bestreden

handeling; dat het beroep op dat punt kennelijk niet
ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst ingediend door
Olivier GUTT wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Vernietigd wordt artikel 1 van het koninklijk
besluit van 20 december 1999 waarbij Olivier GUTT wordt
benoemd tot voorzitter van de Raad voor de Mededinging.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

Er is geen grond meer om uitspraak te doen
over de vordering tot schorsing.

Artikel 4.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 5.

De kosten, bepaald op 12.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij ten belope van 7.0000 frank en van de tussenkomende partij ten belope van 5.000 frank.

Aldus uitgesproken te Brussel in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend door :

de Hr. GEUS,	kamervoorzitter
Mevr. HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.